

för att "stöka".

Med tiden ändrades attityden. De småväxta visade sig vara betydligt mer energiska, kvicka och händiga med bollen, varför liten blev stor så att säga. Spelade gjorde man från tidig morgon och så länge man orkade in på kvällen, företrädesvis söndagar, veckans enda lediga dg. Halvt söndersparkad och mörbultad begav man sig på måndagsmorgonen stel till kolvedshuggningen som väntade.

Byalagen började florera lite varstans. Is-te var tidigt ute och 1922 bildades en lokal förening i Nordsjö. Änga, Mörtsjö, Bogården och kringliggande byar följde efter. Några problem att få ihop lag förslag aldrig. Alla ville vara med och spela, åldersfördelningen låg mellan 7 och 60 år. De största bekymren var hur man skulle transportera sig mellan byarna när det bjöds upp till match. Alla var inte begåvade med cyklar på den tiden, så var det för långt att gå, fick man lift på ramen.

Någon konkurrens om själarna fanns egentligen inte, om man bortser från pingstvänsmötena och någon logdans, men det var fotbollen som samlade byarna.

En blick i svunnen idrott ger samtidigt en social bild av dåtidens samhälle. De kärva mellankrigsåren, total brist på överflöd. Det var att klara sig fram med enkla, knapphändiga medel. Ett livets improvisation.

Därmed sagt att någon form av fotbollsutrustning var ytterst sällsynt. Tvärtom

uppfattades man som snobb eller sportfåne av kamraterna om man kom med regelrätt tröja. Kortbyxor höll man sig också ifrån, rädd att visa sina nakna ben för någon av byns unga flickor, som nyfiket brukade titta på. En uppknäppt randig flanellskjorta och slitna blåbyxor fick duga. Det slets naturligtvis mycket hårt på lågskorna, långt ifrån anpassade för dylik påfrestning. By-skomakaren hölls under alla omständigheter med arbete.

Undantaget kom från Rengsjö, släggdräng hos smeden Järnberg i Bogården. Utrustad i full mundering, klädd i regelmässig tröja och "halvkort" byxa och beväpnad med tunga "mordredskap" på fötterna framstod släggdrängen som något av idol för smågrabbarna, men glorian försvann illa kvickt när drängens sparkar allt som oftast började träffa smalbenen i stället för bollen.

Idrotten och fotbollen i synnerhet var på tillväxt. Grunden till det som skulle komma att bli Utomskogens IK var lagd, och sommartid 1926 var klubben ett faktum. Ett fri-luftsmöte vid skolan förkunnade att "Nygårds-Jonas", alias Jonas Norell då 20 år, blev klubbens förste ordförande. Einar Wallberg, 16 år, valdes till kassör och var så fram till klubbens nerläggning 1934.

Klubbens främsta uppgift var att få till stånd en permanent fotbollsplan, någonstans att hålla till. Man hade tröttnat att på nomadvis tvingas flytta bland åkerlapparna mellan skörd och plöjningar. Någon förståelse fanns inte att få hos bönderna. Jorden var till för att leva av. Den ivrigaste

Utomskogens IK:s fotbollselva årgång 1933, stående fr. vänster: Karl Palm, Folke Flykt, Arne Nyberg, Olle Eriksson, Anders Mårtensson, Martin Andersson, Harry Forsell, Yngve Flykt. Knästående fr. vänster: Jonas Norell, Olle Sjölin och Einar Wallberg.